

Nujni so tesnejši stiki z osnovnimi organizacijami

»V letu, ki se izteka, je bilo pred organizacijo Zveze sindikatov izjemno veliko dela. Nekaj nalog nam je ostalo še iz preteklega leta, nekaj pa jih je bilo takšnih, da bi jih rad posebej omenil. To so zlasti volitve, prizadevanja za podpis samoupravnih sporazumov s področja družbenih dejavnosti in materialne proizvodnje, veliko časa smo letos posvetili tudi obravnavam kritične analize delovanja političnega sistema socialističnega samoupravljanja in obravnavam zaključnih računov.« je med drugim dejal predsednik občinskega sindikata Branko Omerzu.

Te razprave smo letos razširili tudi na periodične račune. Veliko pozornosti smo pri našem delu razširili tudi na periodične račune. Veliko pozornosti smo pri našem delu posvetili 4. samoprispevku ljubljanskih občin in planskim dokumentom. Veliko dela smo imeli tudi z usklajevanjem osebnih dohodkov, prekinitvami dela in vlogo naše organizacije pri tem ter vlogo sindikata pri samoupravni organiziranosti v združenem delu.

Kot je dejal predsednik občinskega sveta Zveze sindikatov občine Ljubljana Center Branko Omerzu, so to naloge, ki so zahtevale največ energije, poleg njih pa so opravili še tudi vse tiste, ki so bile zapisane v programu dela in jih razvrščamo kot tipično sindikalne.

»Uspešnost našega delovanja pa bi razdelil na količinsko in kakovostno. Kar zadeva količinsko plat našega dela, menim, da smo v tem letu opravili veliko dela, vprašujem pa se ali smo ob takšni količini sploh lahko dobro opravili dela in naloge. To govorim z vidika osnovne organizacije, saj vemo, da so v njih

najbolj obremenjeni predsedniki, ki pa ne morejo narediti vsega.«

Kakšna pa je bila povezanost med občinskim svetom in osnovnimi organizacijami?

»To je eden največjih in najtežjih problemov naše občine. Občinski svet namreč združuje skoraj 600 osnovnih organizacij s 65 tisoč člani, vse te pa je nemogoče v enem letu obiskati in se seznaniti z njihovimi problemi in jim nuditi pravo pomoč. Prav zato razmišljamo o kadrovske krepitvi, ki naj bi nam omogočila stike z vsemi osnovnimi organizacijami. Zdaj se pač dogaja, da v posamezno delovno organizacijo pridemo šele ko je nastal kakšen problem, na primer prekinitve dela, v organizacije pa ne prihajamo kadar je tam vse v redu. Letos smo od osnovnih organizacij nehno nekaj zahtevali, prav bombardirali smo jih z vsemogočimi nalogami. To pa so vse zaposleni ljudje, ki imajo poleg sindikalnih nalog tudi delovne.«

Ko je Branko Omerzu govoril o količini nalog, je med drugim dejal, da jih je bilo preveč, da bi bile vse opravljene tako kakovostno kot naj

bi bile in nadaljeval:

»Prav zato se bomo morali kadrovske okrepiti, poleg tega pa naše metode dela uskladiti s količino in obsegom nalog. Prav gotovo bomo morali poseči tudi po sodobnejšem načinu delovanja. Pri tem mislim na uporabo informacijskih sistemov, sodobnih komunikacijskih sredstev. Pri vsem tem je prav gotovo treba stremeti k drugačnemu načinu ponujanja rešitev. Delavca vse preveč postavljamo pred uokvirjene rešitve, več predlogov mu moramo dati, bolj se mora počutiti, in ne le počutiti, ampak tudi dejansko biti subjekt političnega odločanja.

Kam bo torej usmerjeno največ energije v prihodnjem letu?

»Okvirni predlog programa smo izdelali, potrditi ga mora še letna skupščina. Vendar pa bo to le okvirni program dela. Pravi temelj za delovanje občinskega sindikalnega sveta bodo tako kot v tem letu operativni načrti dela, v katerih bomo točno določali naloge, ki bodo za posamezno obdobje najpomembnejše. Ena najpomembnejših nalog bo prav gotovo vključevanje v javne razprave o tezah za spremembo zakona o združenem delu. To bo potem potegnili za sabo še nekaj izjemno pomembnih sprememb, zlasti na področju zakonodaje o delovnih razmerjih. Druga najpomembnejša naloga pa bo čimtesnejše sodelovanje z osnovnimi organizacijami, da bi reševali tudi manjše probleme,

jim nudili vso pomoč, ki jo potrebujejo in razvili resno sodelovanje. Tako naj bi več naredili za delavce, katere predstavljamo. To je sicer teška naloga, vendar je od njene uresničitve odvisen tudi ugled sindikalne organizacije.

Pri tem pa moramo posvetiti veliko pozornosti iskanju

novih metod in oblik dela. Te, ki jih že imamo, so v osnovi dobre, prav gotovo pa jih je treba še dodelati, predvsem pa posodobiti, saj je stopnja politične kulture danes precej višja, kot je še bila pred časom. To pa zahteva bolj argumentirano lotevanje posameznih predlogov.« JURIJ POPOV

Visoka državna odlikovanja

Predsednik skupščine občine Ljubljana Center Borut Plavšak je v sredo, 3. decembra podelil državna odlikovanja, s katerimi je predsedstvo SFRJ odlikovalo devet zaslužnih delavcev naše občine.

Red republike z bronastim vencem je dobil **Andrej Mlinar**, direktor sektorja za družbeni standard v delovni skupnosti Podjetja za PTT promet Ljubljana.

Z Redom zaslug za narod s srebrno zvezdo je bila odlikovana upokojena učiteljica **Pavlina Koder**. Enako odlikovanje je dobil **Aleksej Cvetko**, sodnik sodišča združenega dela pokojninskega in invalidskega zavarovanja in prav tako tudi **Ciril Gantar**, višji tehnični sodelavec fakultete za narovoslovje in tehnologijo.

Z Redom dela s srebrnim vencem sta bili odlikovani **Marica Mehle**, administrativno strojna delavka na sodišču združenega dela invalidskega in pokojninskega zavarovanja in vodja sodne pisarne pri istem sodišču, **Marija Kostev**. Enako odlikovanje je dobil tudi **Janko Rednak**, predsednik občinske konference SZDL Ljubljana Center.

Jožica Merjasec, računovodkinja v javnem pravobranilstvu mesta Ljubljana je bila odlikovana z medaljo zaslug za narod. Medaljo dela je dobila **Danica Pungartnik**, referentka v računovodstvu UNZ Ljubljana mesto.

Sodelavci čestitajo Janku Rednaku ob podelitvi odlikovanja

SILVESTROVANJE NA GOSPODARSKEM RAZSTAVIŠČU

Letos 1.600 vstopnic po 300 dinarjev

Priljubljeno sindikalno silvestrovanje na Gospodarskem razstavišču bo organizirano tudi letos. Cena vstopnic bo simbolična – 300 dinarjev; hrano, pijačo in dobro voljo pa bodo obiskovalci spet prinesli s seboj. Praznovanje bo, tako kot prejš-

nji dve leti vodil Mito Trefalt. Delček programa bo namenjen tudi otrokom, ki jim do dvanajstega leta starosti ni treba plačati vstopnine.

Letošnje silvestrovanje bo potekalo v Hali B na Gospodarskem razsta-

višču in ne v Hali A kot prejšnja leta zaradi razstave dela arhitekta Jožeta Plečnika. Število sedežev se bo celo povečalo za 100, tako da bo razdeljenih 1.600 vstopnic za vso Ljubljano, na voljo pa bodo na občinskih sindikalnih svetih že s 1. decembrom. Ker bo letos prejel vsak svet le 220 vstopnic, naj bi imeli prednost pri obisku predvsem tisti delavci, ki so bili ali so še aktivni v sindikalnih vrstah. Letos vas bo poleg Mita Trefalta zabaval še ansambel Franca Miheliča s pevcem Albertom Gregoričem.

Na nedavni tiskovni konferenci, ki so jo v prostorih mestnega sindikalnega sveta pripravili organizatorji, pa so pozvali tudi druge kraje Slovenije in ljubljanske krajevne skupnosti, naj organizirajo podobno silvestrovanje, če le lahko dobijo v uporabo dvorano, ne da bi jim bilo treba plačati najemnino. Mito Trefalt, jim bo, kot je obljubil, rad pomagal. Ob tej priliki so se javno zahvalili tudi Gospodarskemu razstavišču, ki jim bo letos že tretjič zastoj odstopilo halo za to množično prireditev! v.p.

KAKO IZ KRIZE?

Spoštovati bi morali dvoje: delo in pamet

Ne živimo v rožnatih časih, pravzaprav nam gre po vseh ekonomskih pokazateljih dokaj slabo. Veliko govorimo in pišemo, kje najti zdravilo za naše težke razmere. Veliko je mnenj, manj je poti, a ena je prav gotovo v tem, da bi morali pri delu hkrati s pridnimi rokami uporabljati več pameti. Sicer pa smo povprašali nekaj naključno izbranih občank in občanov, da povedo, kje in v čem oni vidijo izhod oziroma svetlejšo prihodnost. Takole so rekli:

MARI BURNIK (inž. organizacije dela): »Kje vidimo izhod iz gospodarske zagate? V prestrukturiranju gospodarstva nasploh, v uvajanju novih, zanimivejših in sodobnejših programov v proizvodnjo, pa ne samo pri nas v Rašici. Naše gospodarstvo in družbene strukture naj bi prevetрил nov duh vodenja, ki bi odločal na podlagi strokovnih priporočil. V Rašici si želimo takšnih predpisov s strani naših zveznih organov, ki bi bili spodbudni za proizvodnjo. Če bomo hoteli

napredovati, moramo gospodarstvo dejansko in ne samo v političnih govorih razbremeniti: delovnim organizacijam naj ostane toliko dinarjev in deviz, da se bodo lahko naprej razvijale, uvajale noyo tehnologijo in sploh napredovale. Če bo napredovala industrija, bo napredovala vsa družba.«

MILOŠ PAVLOVIČ (strojni tehnik): »Mislim, da bi morali najprej rešiti nekatere osnovne probleme tam, kjer so se vedno v zgodovini porajali in tudi

reševali, to je v samem procesu proizvodnje. Če pogledam položaj v našem kolektivu, mi takoj postane jasno, zakaj vse skupaj ne more dobro funkcionirati: nihče ne sme povedati svojega mnenja, če pa ga že pove, se to mnenje nikakor ne sme nanašati na vodilne strukture naše DO. Mi, delavci, ne sprejemamo odločitev. Kvečjemu formalno smo udeleženi pri odločanju in delitvi dohodka. Zato tudi nisimo krivi za zgrešene investicije in neekonomično poslovanje. Kljub temu pa prav mi kasneje nosimo posledice nespametnih odločitev naših vodilnih. Ker je podobno tudi v drugih organizacijah združenega dela, se mi sploh ne zdi čudno, če kot ekonomska celota ne moremo konkurirati na tujem trgu in se iz leta v leto ubadamo z odplačevanjem obresti za naše dolgove. Najeli so jih drugi, plačujemo jih pa mi...«

MARIJA DROFENIK (dipl. ekonomistka): »Če razmišljam s stališča naše delovne organizacije ČGP Delo, potem se bomo izvlekli iz krize samo tako, da bomo upoštevali normalne cene na vseh področjih, zlasti pa dali delu ceno, ki mu gre. Seveda naj bi to veljalo za celotno gospodarstvo. Naša akumulacija in amortizacija sta podcenjeni. Z vsem, kar proizvajamo – in ne proizvajamo malo, pa tudi slabo ne – ne zaslužimo toliko, da bi lahko obnovili našo tehnologijo.«

MARKO PEČAUER (študent in sodelavec Tribune): Kako priti iz krize, je v Jugoslaviji načelno znano že nekaj let. O tem so svoje povedali že pred časom ekonomisti, sociologi, pravniki in drugi strokovnjaki. Recimo: uvesti tržni princip v gospodarstvo, odpraviti monopole in uvesti konkurenco, odpraviti prevlado poli-

Za vsak primer, če bi šlo zares

Uspešnemu poslovnemu letu sledi zaključni račun. V delovnih organizacijah se marsikje ubadajo z »rdečimi« številkami.

Rdečih števil v teritorialni obrambi ni. Ocen, ki bi govorile o slabi usposobljenosti enot in štabov TO občine Ljubljana Center ni. Sleherni vpoklic rezervistov na vaje, sestanki vojaških kolektivov, obnavljanje in pridobivanje znanja – vse to prispeva k boljši pripravljenosti za obrambo domovine.

Kakšna je udeležba na vojaških vajah? Vsako leto se srečujemo s približno enakim odstotkom odsotnosti. Kljub temu, da so kriteriji za opravičevanje poostreni, se vedno znova najdejo pripadniki TO, brez katerih »se bo proces proizvodnje v DO« kar zaustavil. Razumljiva je stiska gospodarstva v težkih pogojih gospodarjenja. Vprašanje pa je, če je mesec dni vnaprej napovedano urjenje res taka ovira, da si posamezniki ne bi

mogli organizirati dela za čas svoje odsotnosti.

Še bolj značilna je odsotnost iz zdravstvenih razlogov. Zdi se, da smo Slovenci narod, ki ga vpoklic na vojaške vaje po poteku inkubacijske dobe tridesetih dni »položijo« v posteljo. Ali pa vpoklic velja kot pravočasno opozorilo po takojšnjem iskanju prijateljev med zdravniki?

Priprave starešin na vajo. Pred vsakim usposabljanjem se starešine seznanijo z načrtom in potekom vaje. Skupne strokovne priprave trajajo nekaj ur. Sledijo posamične priprave in tedaj se je potrebno za uro ali dve poglobiti v vojaško literaturo. Marsikdo od starešin tega ne stori. Očitno jih ne moti, če morajo stopiti pred enoto z občutkom, da ne obvladajo snovi.

Usposobljenost komandirjev vodov in oddelkov. Šola rezervnih starešin je temeljna podlaga, na kateri starešine v rezervi grade svoje znanje. Mlajši starešine črpajo svoje znanje iz tečajev za poveljevanje oddelkov, ki so jih opravili med služenjem vojaškega roka.

Vprašanje pa je, ali so ti tečaji zadostna podlaga za samostojno poveljevanje vodu. Ena od naših nalog v prihodnjem letu bo dodatno usposabljanje teh starešin in pa usposabljanje komandirjev oddelkov.

Vsebina urjenja. Vojak v rezervi lahko v petih letih obnovi znanje – od spoznavanja orožja, osnovnih taktičnih postopkov v boju, do mobilizacije in preverjanja bojne pripravljenosti enote. Vedno znova pa se srečujemo z upravičeno kritiko, da postajajo vaje enolične. Može v rezervi si žele dinamike in vzdušja pravega bojišča. Mogoče bi bilo res nekoliko nerodno, če bi uprizorili dvostransko vajo, boja v naseljenem mestu. Najbrž bi bilo res nenavadno, če bi v nedeljo zjutraj slišali regljanje puškomitraljezov v prebujajoči se Ljubljani. Z dobro organizacijo pa bi dvostranska vaja tudi zunaj naselja obudila tekmovalni duh med enotami.

Bojno streljanje. To je poglavito opravilo vojaka v vojni. Zaman vsa organiziranost in taktični postopki, če pa zadetki niso taki, kot bi morali biti. In opazovanje bojišča, določanje razdalje do ciljev, prestavljanje merkov na orožju... streljanje z zaščitno masko? Žal Ljubljana ne razpolaga s streliščem, ki bi omogočilo pravo bojno streljanje, armadna strelišča pa so preveč zasedena.

Nanizali smo nekaj težav pri vojaškem usposabljanju enot teritorialne obrambe občine. Nismo govorili o sodelovanju z delovnimi organizacijami, krejvnimi skupnostmi in organi družbenopolitične skupnosti – niti besede. In tudi ne o porabi sredstev, ki jih združeno delo odvajajo za potrebe SLO in DS. Lahko samo zapišemo, da glede sodelovanja in dobrega gospodarjenja nimamo pripomb.

D. V.

Dva prizora z urjenja enot teritorialne obrambe občine Ljubljana Center

Foto: MARJAN GARBAJS

tike nad gospodarstvom, uvesti več demokracije v politično življenje. Omogočiti bi bilo treba likvidacijo neuspešnih podjetij in odpuščanje slabih delavcev, pa tudi uvesti neposredne volitve. Vsi poskusi sprememb so v Jugoslaviji praviloma neuspešni. Odprava krize bi namreč zahtevala tudi politične spremembe. Jugoslavija je s svojimi stotimi odstotki inflacije pravo čudo v Evropi. Drugje stopnja inflacije pada, ponekod se že bliža ničli. V Jugoslaviji pa je kriza postala že kar način življenja. Bojim se, da se v Jugoslaviji ne bo kaj prida spremenilo, dokler bo tistim, ki odločajo, kriza omogočala boljše življenje.

DANICA PETROVIČ: (novinarka): To je gotovo eno izmed aktualnih vprašanj jugoslovanske družbe, ki ga je mogoče najhitreje zastaviti in nanj najtežje odgovoriti. Mogoče bi morali o njem bolj razmišljati strokovnjaki najrazličnejših področij – vsak za svoje področje, ne pa da vsi razmišljamo, ugotovljamo, predlagamo in »rešujemo« vsevprek. Jasno je, da se krize ne moremo rešiti z referendumom, z jav-

no razpravo ali s siceršnjim »verbalnim podružbljanjem« tega vprašanja. Demokratizacija »skupnih naporov« pri iskanju rešitev je dvorezen meč: s tem, ko naj bi imela javnost občutek, da sme govoriti o skupnih problemih gospodarjenja in življenjske ravni, da sme »soodločati« pri popravilju napak iz prejšnjih desetletij, so razbremenjeni tisti subjekti – tisti politiki, gospodarstveniki in »strokovnjaki«, ki so se osebno in zelo konkretno zavzemali za stvari, ki so – ne vsaka posebej, pač pa skupaj pripeljale v sedanje stanje.

Kljub milijonom zakonov, predpisov in določil, ki jih imamo v Jugoslaviji, ne vemo, kako gospodariti, kako vlagati še tiste ostanke denarja, ki ga imamo, kaj razvijati, čemu dati prednost in čemu se odreči.

Jasno pa je: dokler bodo ljudje hodili v službo samo zaradi socialnega zavarovanja in nabiranja let, tako dolgo se nič ne more bistveno premakniti. In gotovo je: na tak način bodo hodili v službo tako dolgo, kot se jim bo to splačalo. Če ekonomisti, organiza-

torji, direktorji in drugi odločujoči ne bodo spoznali, da lahko zahtevajo boljše in bolj smiselno delo samo, če delavca za takšno delo ustrezno in polno (ne simbolično – s stotimi stari-mi jurji) nagradijo, bolje plačajo, si lahko vse načelne, administrativne, zakonske, samoupravne in druge odločitve, sklepe, resolucije, itd. zataknejo za klobuk. Apatija do reševanja življenjskih problemov družbe bo trajala tako dolgo, dokler bo kljub drugačnim trditvam od zgoraj – vseeno, ali kdo dela ali ne – in kar je bistveno ali kdo dela dobro ali slabo. Šele od tod naprej je sploh mogoče karkoli »reševati« dolgoročno in globalno.

LUKA KOCBEK (dijak): »Zdi se mi, da smo se sedaj znašli v tako globoki krizi, da se je niti ne zavedamo. Moj predlog, kako iz krize je naslednji: politiki naj manj govorijo, trošijo manj energije za pisanje resolucij in za prepogosta potovanja v tujino. Preidejo naj k dejanjem, s katerimi bodo imeli možnost kaj pokazati. Besede še niso nikoli rodile kruha. Na žalost pa

je delo pri nas še zmeraj premalo cenjeno.«

IVAN PEČAR (kmet): »Ni treba, da bi izumili Ameriko, če se resnično želimo skopati iz krize, saj je v zgodovini nekaj zgledov. Pomagalo nam bo znanje, delo, disciplina, natančnost, red pa tudi večja volja, ki jo sicer izkazuje. Samo z resolucijami, obljubami, žuganji, priporočili ne bomo prišli nikamor. Dobro ni bilo, ko bi tisti, ki veliko govorijo, stopili z odrov in prišli za delo. Nekoč smo dejali, da je treba dinar dvakrat prej obrniti, preden ga nekam vložiš. Danes pogosto vlagamo na slepo in namesto dobičkov, pobiramo izgube. V bistvu zaslužimo dinar, zapravimo dva! Tako je pogosto z našim peforsiranim izvozom, ko izgube na tujem plačujemo doma. Nekaj upanja je vseeno, saj se je že začelo premikati. Družba je spoznala, da ima od obrti same koristi in ji je dala vzpodbudo. Zdaj smo na vrsti kmetje, da nam zapiha ugodnejši veter, kajti bogat kmet bo več dajal, družbi kot reven.«

ALBINA ADAMIČ

DOGOVORI / 5

Nova filmska zvezda: Ljubljana

Dobro ste prečitali in prav ste prečitali: Ljubljana, ki ji nekateri zoprniki očitajo zanikrost in vāse-zaljubljenost, je tokrat filmska zvezda. In to dvakrat: najprej v dokumentarcu režiserja Jožeta Pogačnika »Ljubljana« po scenariju in literarno zaokroženem tekstu Jožeta Javorškega, nato pa še v novem slovenskem dokumentarno-igranem filmu z zanimivim, predvsem pa zapeljivim naslovom »Moj premalo slavni stric«.

Film je nastal po zamisli priljubljene, predvsem pa popularnega igralca in seveda tudi ljubljana Branka Miklavca in v režiji Tuga Stiglica, ki so ga mnogi, zlasti mladi ljubitelji filma spoznali in vzljubili s filmom »Poletje v školjki«. Vsem tem mladim na uho: Stiglic se že pripravljajo na snemanje drugega dela filma »Poletje v školjki«!

Najbrž vas zanima, kdo je ta »moj premalo slavni stric«? To je Stane »verigar« Derganc, figura možakarja, ki je vtkana v čudovit gobelin stare Ljubljane, tiste romantične Ljubljane, ki jo je spoznaval in opeval še Ivan Tavčar v »Cvetju v jeseni«. Ta »Moj premalo slavni stric« je zdaj v tem novem slovenskem filmu tudi Branko Miklavc: s svojimi zgodbami vas bo – seveda v imenu strica Verigarja – zabaval, pripovedoval zgodovino rodnega mesta Ljubljane in jo razkazoval skoz oko filmske kamere.

Moj premalo slavni stric pa je – kar boste spoznali in videli v istoimenskem filmu – še športnik, s kolo (kdo od naprednih ljubljancov pa to tiste čase ni bil!), svetovni prvak (disciplino boste spoznali iz filma!), avstrooogrski vojak in (Majstrov) borec za severno mejo, verigar na prvi jugoslovanski znamki, pa rogovilež in bahač, pa najlepši možki in Apolon leta 1918 in nazadnje še – starček, ki s 86 leti skače v morje.

Film »MOJ PREMALO SLAVNI STRIC« je nastal v proizvodnji Viba filma in TV Ljubljana, realizacijo pa je financirala ljubljanska kulturna skupnost. Oba filma, »Ljubljana« in »Moj premalo slavni stric« bosta prikazana na predpremierah 24. in 25. decembra ob 21. uri v kinu Komuna, 26., 27. in 28. decembra pa na rednem sporedu v isti dvorani. Pridite, če imate radi Ljubljano.

V DOMU UPOKOJENCEV TABOR

»Slovenija moja dežela«

Letošnji praznik republike so v Domu upokojencev na Taboru proslavili na svojstven način. Priveditvam, ki so potekale že ves teden pred praznikom, so dali ime »Slovenija moja dežela«.

Na otvoritveni slovesnosti, ki jo je povezovala stanovalka doma Dragica Konjar, so članice domskega pevskega zbora popeljale s pesmijo poslušalce po vsej slovenski zemlji. Tudi razstava v domski avli, ki so jo pripravili prizadevni delavci doma, je prikazovala lepote, posebnosti in znamenitosti slovenskih pokrajin. Tu je bilo videti ribniško suho robo, pa idrijsko znamenitost – kljekljanje čipk, ob klopotcu je pozvanjal na rajanje kurent, priški luk se je spogledoval z dolensko prešo in drugimi pripravami, ki pomagajo, da nastane iz grozdja vino. Tam spet smo videli polharske pasti, pa štokljo, ki gnezdi po Pomurskih domačijah, ribiške mreže in vrše ter vinski sodi so pogledovali na Gorenjsko, kjer je kraljeval očak Triglav. Razstava je bila resnično enkratna, njenim organizatorjem pa brez dvoma velja vsa pohvala.

Proslavljanje je nadaljeval Slovenski oktet, ki je v prepolni dvorani požel viharo navdušenje. Tudi folklorna skupina iz Emone je zaplesala tako, da so marsikoga zasrbele pete in bi se jim kar pridružil. Svojevrsna zanimivost je bila predstavitev lepote Slovenske zemlje v izvedbi Staneta Tavčarja iz Kranja, ki je z glasbo in slikami popeljal gledalce po vsej Sloveniji.

TATJANA PUST

Turnir v balinanju

Za teden upokojencev je balinarska sekcija Društva upokojencev KS Tabor priredila turnir v balinanju. Turnir je bil v četrtekah, sodelovalo je pet ekip. Tekmovanje je trajalo kar sedem dni. Vsak dan so igrali po dve tekmi. Na turnirju so sodelovale ekipe: KS Tabor I (upokojenci), KS Tabor II (mlajši), KS Poljane, KS Ledina, Tovarna ROG.

Na krajsi in prisrčni slovesnosti kar na balinišču samem je predsednica DU Tabor Ančka Trtnikova čestitala nastopajočim za dosežene rezultate, balinarski sekciji pa za dobro izvedeno organizacijo turnirja.

Končni rezultati so naslednji:

1. mesto KS Tabor I	3. mesto KS Poljane	5. mesto KS Ledina
2. mesto Tovarna ROG	4. mesto KS Tabor II	

Zmagovalci so prejeli komplet novih balinarskih krogel, ki jim ga je ob prisrčni čestitki izročil predsednik občinske zveze DU Ljubljana Center Milan Podobnik.

Priznanje in zahvala gre vsem sodelujočim na turnirju, posebej pa moram poudariti dobro sodelovanje z združenim delom, posebej s tovarno ROG, ki tudi na tak način krepi že tako dobre medsebojne odnose in vsestransko sodelovanje med KS na eni in tovarno ROG na drugi strani.

FONZE VRHOVEC